

19 Απριλίου 2014

χειία,

έροντες /

Και παραλαβών

τούς δώδεκα ηρξατο αυτοίς λέγειν μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν» (Μάρκ. ι'32). Αὐτή δεν ἦταν ἡ πρώτη οὔτε ἡ δεύτερη οὔτε κι ἡ τελευταία φορά πού ὁ Σωτήρας μας θα τούς μιλούσε γιὰ τὸ επικείμενο πάθος Του. Ταξιδεύοντας γιὰ τελευταία φορά ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ Γαλιλαία πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Κύριος τούς μίλησε ξανά γιὰ πράγματα πού τοὺς εἶχε ξαναπεί αρκετές φορές.

Γιὰτί ἐπαναλάμβανε τὰ ἴδια πράγματα ξανά και ξανά; Γιὰ νὰ ξεριζώσῃ και τὸ τελευταίον μικρόβιον υπερηφάνειας πού διέκρινε μέσα τοὺς και πού ἀποκαλύφθηκε τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή. Ἦθελε ἐπίσης νὰ μὴν τοὺς βρουν ἀπροετοίμαστους τὰ φοβερά γεγονότα πού θ' ἀκολουθοῦσαν, νὰ μὴν τοὺς οδηγήσουν σὲ ἀπόγνωση, νὰ μὴν χάσουν κάθε ἐλπίδα πού διατηροῦσαν στὴν καρδιά τοὺς.

Ἔτσι ἡ σαφὴς διόρασή Του νὰ τούς προμηνύσῃ ὅλα ὅσα ἐπρόκειτο νὰ γίνουν, θα τούς ἀγγιζέσῃ ὡς μιὰ παράξενη και μυστηριώδη ἀκτίνα, θα φώτιζε και θα θέρμαινε τὴν ψυχὴν τοὺς τὴν σκοτεινὴν στιγμήν τῆς σύντομης νίκης πού θα κατήγαγαν οἱ ἀμαρτωλοὶ ἐναντίον τοῦ Δίκαιου. Και τελικὰ ἤθελε νὰ τούς προετοιμάσῃ γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν δικὴν τοὺς δοκιμασίαν και τὸ σταυρόν. Τούς εἶχε προειδοποιήσῃ γι' αὐτὸ σὲ ἄλλες περιπτώσεις. «Ὅτι εἰ ἐν τῷ υγρῷ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται;» (Λουκ. κγ'31). «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν και ὑμᾶς διώξουσιν» (Ἰωάν. ιε'20).

Εκεῖνος ἦταν ὁ πρῶτος πού θα ἐπάσχε, δίνοντας τὸ παράδειγμα σὲ ὅλους.

Στὸ τελευταίον Του ταξίδιον στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Κύριος τὸ ἐδείξε αὐτὸ τοῖς ἀποστόλοις τόσο με λόγια ὅσο και με ἔργα. Ὁ ευαγγελιστὴς Μάρκος στὴν ἀρχὴν τοῦ σημερινοῦ ευαγγελίου κάνει τὸ περίεργον αὐτὸ σχόλιον: «Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ, ἀναβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα και ἠν προάγων αὐτοῦς ὁ Ἰησοῦς, και ἐθαμβοῦντο, και ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο» (Μάρκ. ι'32). Βάδιζαν τὸ δρόμον πού οδηγεῖ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Ἰησοῦς πῆγαινε μπροστά. Κι ἐκεῖνοι καθὼς τὸν ἔβλεπαν νὰ προχωρεῖ ἦταν ἀνήσυχον, τούς εἶχε πιάσει δέος, τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀλλὰ φοβόντουσαν.

Φαίνεται πὼς ἀντίθετον με ὅτι συνήθιζε, βάδιζε πιο μπροστά ἀπ' αὐτοῦς.

Ἦθελε ἔτσι νὰ τούς δείξῃ πὼς ἐπείγεται νὰ φτάσῃ στὸ πάθος Του θεληματικὰ, νὰ τούς διδάξῃ τὴν ὑποταγὴν Του στὸ θέλημα τοῦ Πατέρα Του, ἀλλὰ κι ὅτι ἦταν ὁ πρῶτος πού θα ἐπάσχε. Οἱ μαθητὴς Του ἐπρεπε ἐπειτα ν' ἀκολουθήσουν τὸ θεῖον Διδάσκαλόν τοὺς, τὸν Πρῶτον πού θα ἐπάσχε με τὴν θέλησίν Του, νὰ οδεύσουν κι αὐτοὶ πρὸς τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοὺς. Οἱ μαθητὴς τοῦ ὅμως ἐθαμβοῦντο, εἶχαν μείνει κατὰπληκτοὶ, τούς εἶχε πιάσει δέος.

Δεν εἶχαν κατανοήσῃ τὴν ταπείνωσιν και τὸ θάνατον Εκείνου, πού τόσες φορές εἶχε δείξῃ μπροστά στα μάτια τοὺς πὼς ἦταν πιο δυνατός ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὴ φύσιν κι ἀπὸ τὴν λεγεώναν των δαιμόνων. Γι' αὐτὸ τὸν ἀκολουθοῦσαν και ἐφοβοῦντο, γιὰτί μὴν μπορεῖ μὲν νὰ μὴν κατανοοῦσαν, εἶχαν ὅμως τὸ προαίσθημα πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ τρομερά και ἀκατανόητα πράγματα πού τούς εἶχε πει τόσες φορές, θα γίνονταν.

«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα και ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς

αρχιερεύσι και γραμματεύσι, και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω και παραδώσουσιν αυτόν τοις εθνεσι, και εμπαίξουσιν αύτω και μαστιγώσουσιν αυτόν, και εμπτύσουσιν αυτώ και αποκτενούσιν αυτόν, και τη Τρίτη ήμερα αναστήσεται» (Μάρκ. ι'33-34). Αναβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα, τούς είπε.

Εκεί ο Υιός του ανθρώπου θα παραδοθεί στους αρχιερείς και τούς γραμματείς και αυτοί αφού τον καταδικάσουν σέ θάνατο, θα τον παραδώσουν στους ειδωλολάτρεις (Ρωμαίους). Αυτοί θα τον περιπαίξουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν, αλλ' αυτός την τρίτη μέρα θ' αναστηθεί.

Ολ' αυτά έγιναν λέξη προς λέξη, φράση προς φράση, λίγες μόνο μέρες αργότερα. Τέτοια ακριβής πρόβλεψη μπορούσε να κάνει μόνο Εκείνος, πού στα μάτια Του δεν υπήρχε κάποιο παραπέτασμα να χωρίζει το παρόν από το μέλλον, πού βλέπει όσα πρόκειται να γίνουν τόσο καθαρά, σα να γίνονται εκείνη τη στιγμή. Ο Κύριος βρισκόταν ψηλότερα από τα υλικά στοιχεία, όπως κι από το χρόνο. Οπότε κι αν λάβαιναν χώρα τα γεγονότα, στα μάτια Του αποκαλύπτονταν με τον ίδιο τρόπο πού βλέπει ο άνθρωπος αυτά πού γίνονται μπροστά του στο δρόμο.

Μπορούσε να δει όλο το παρελθόν της Σαμαρείτιδας, το μέλλον του κόσμου ως το τέλος του χρόνου. Από την ημέρα εκείνη πού όδευε για τελευταία φορά προς την Ιερουσαλήμ, περπατώντας στους λόφους της Ιουδαίας, έβλεπε άνετα και καθαρά αυτά πού θα συνέβαιναν στον ίδιο λίγες μέρες αργότερα.

Οι μαθητές Του, με την ανθρώπινη λογική τους, περίμεναν να δουν απ' Αυτόν όλο και μεγαλύτερα θαύματα, όλο και περισσότερη δόξα, ο ίδιος όμως έβλεπε την ίδια ακριβώς στιγμή τον Εαυτό Του ανάμεσα σέ μεγάλο πλήθος να προπηλακίζεται, να εμπαίζεται, να τον φτύνουν, να χύνει το αίμα Του και να σταυρώνεται. Προτού φτάσει στο τελευταίο και μέγιστο θαύμα Του, έπρεπε να γίνει αποδιοπομπαίος για τον κόσμο, ένα άθυρμα για να τον φτύνουν οι πιο αποκρουστικοί και απαίσιοι αμαρτωλοί πού γνώρισε ποτέ ο κόσμος.

Πριν από την Ανάληψή Του στους ουρανούς, έπρεπε να κατεβεί κάτω από τη γη, κάτω από τα μνήματα, να φτάσει στα βάθη του Αδη. Προτού δοξαστεί και λάβει τη θέση Του στο θρόνο ως Κριτής ουρανού και γης, έπρεπε να υποστεί μαστιγες και ονειδισμούς.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙΡΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΟΤΣΗΣ

Πηγές: apantaortodoxias.blogspot.gr - hristospanagia3.blogspot.gr